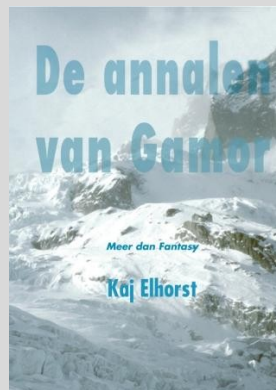

“De annalen van Gamor” is een epische roman die het fantasy genre overschrijdt. Het boek beschrijft de tocht van een volk dat een uitweg zoekt uit de verschrikkingen van de ijstijd op weg naar een betere wereld

“De annalen van Gamor” Kaj Elhorst

‘De mens ontwaakt en ziet in verwondering om zich heen..’

*De “Annalen van Gamor” is uitgegeven door uitgeverij Nieuwe
Druk , Arnhem
<http://www.nieuwedruk.nl>*

Gedurende de komende maanden zal het eerste deel van “De annalen van Gamor” als feuilleton verschijnen. Wie het boek als één geheel uit wil lezen, kan het bestellen door op het plaatje van de omslag te klikken. U wordt dan doorverwezen naar de pagina van “De annalen” op de website van de uitgever.

Deel 1 Zoektocht

Ontwaken

Het was nooit begonnen en nooit kon eraan begonnen worden en toch was het er. Kalam Elso Dramatik voelde het in al zijn botten, heel zijn vlees, heel zijn Gamor. Het sprak hem toe en vertelde hem opnieuw dat niets was zoals het begonnen was en alles bleef zoals het eindigen zou. Wie hem dat vertelde? Het was een stem, een geluid of nee... een licht in zijn hoofd. Misschien waren het de geuren om hem heen, misschien ook de IJsrand waarachter Gûl, de zon, steeds verdween en waarvandaan hij weer terugkeerde. Hij twijfelde keer op keer over de boodschapper, niet over de boodschap.

De jonge man met zijn wildgolvende haardos en woeste baard legde zijn houten kruisboog in de sneeuw. Hij plaatste zijn voet eronder om te zorgen dat zijn kostbaarste bezit niet weg zou zakken naar de andere wereld. Daar, diep onder de sneeuw, vermoedde hij een wereld van sluipers, kleine naargeestige wezens die van tijd tot tijd door de sneeuw omhoog kropen en dan bij voorkeur een plekje in je oren zochten. Daar fluisterden ze je dingen in van de andere wereld, dingen waar je niets aan had en die je alleen maar in de war brachten. Zes spichtige benen zouden ze hebben en een mond met stekels waarmee ze konden prikken en je ziek maken en een staart, net als de ijsrat. Kleine, zwarte ogen die scherp en gemeen naar je konden staren, zó gemeen dat sommigen op hetzelfde moment waren gestorven. Kalam had ze

nooit gezien, maar hij had er genoeg over gehoord om aan te nemen dat het allemaal waar was. Iedereen die hem vóór was gegaan, had erover verteld. Dus was het zo, daar was Kalam van overtuigd.

Rustig ging hij op zijn knieën in de sneeuw liggen en overpeinsde zijn ouders, zijn broers, zijn zusters, zijn neven en nichten.

Zachtjes zong hij. 'Na tha, na Gamor, na rulia benin. Asta effe rulia grannahin..' 'Ik ben van jullie, zoals jullie zijn van mij..'

De tonen van zijn lied kropen van zijn keel naar zijn tenen totdat ze zijn voeten verwarmden en dan zijn benen en daarna zijn middel en zijn borst.

Deze keer leek hij iets langer te kijken naar de rulle sneeuw onder zijn voeten die zoveel doorgangen overliet voor de sluipers. Het was onmogelijk om je volledig af te schermen voor die kleine plaaggeesten. Alleen wie zijn familie in en bij zich hield, de Gamor vasthield, kon erop rekenen enigszins beschermd te zijn. Gamor, ja, gezamenlijkheid, samen blijven en sterk staan en Even aarzelde hij, er drong zich een vreemde, onbekende tegenstelling aan hem op: doorgaan of voortgaan? Was er een verschil? Zijn moeder had hem altijd aangeraden zulke gedachten weg te gooien.

'Wat uit het verleden komt, moet je koesteren en liefhebben,' zei ze altijd, 'wat je komt toewaaien, moet je weggoeien want het is van de sluipers.'

Waarom had ze dat zo zeker en stellig gezegd? Kalam begon opnieuw zijn lied te zingen en langzaam vloeiden rust, zekerheid en warmte weer in hem terug.

De gedachte aan zijn familie was belangrijk voor hem want hij moest nog lang lopen naar zijn huis, het grote huis dat hij deelde

met zijn familie en de familie van zijn familie en daarvan weer de familie. Hij moest zijn gedachten aan hen nu niet vertroebelen met nieuwe woorden en wezens die misschien van over de IJstrand kwamen of vanuit de wereld van de sluipers. Hij zou daarmee de Gamor verbreken, de band met zijn bron, zijn nest. Dat kon niet goed zijn.

Vanavond zou het zeker niet meer lukken om het huis te bereiken. Het was te ver. Hij hoopte dat hij onderweg zijn kruisboog alleen maar hoefde te gebruiken om een ijsrat of waterluis te vangen. Hij hoopte ook dat er geen waggarden zouden komen, zij die het grote huis voorgoed hadden verlaten. Zij die erop uit waren hem te beroven of lastig te vallen met hun geschreeuw en hol gelach. Hij hoopte zelfs dat hij geen roofdier - een groot, wollig dier met de kleur van sneeuw en tanden zo lang als een volwassen man - tegen zou komen. Hij hoopte op een goed gestapte thuisreis want 'stappen' was wat hij deed. Steeds weer, één voet voor de ander. Totdat ze er allebei zouden zijn, allebei zijn voeten. Hij was niet bang. Kalam behoorde tot de grootsten en breedsten en hij tilde gemakkelijk zijn vader of moeder op. Hij hanteerde de kruisboog als de beste en kon er een waterluis op grote afstand mee raken. Nee, Kalam had gewoonweg geen zin in een zwaar gevecht. Hij wilde naar huis lopen terwijl zijn hoofd zich kon vullen met de herinneringen van het verleden. Herinneringen die lang voor zijn geboorte al waren begonnen, ergens op een plek die hij soms schimmig in zijn hoofd zag en die op zijn eigen leefwereld leek, maar toch weer heel anders was....

Kalam keek op. De zon naderde met de punten van haar stralen de

IJsrand. Opnieuw zou ze verdwijnen in de andere wereld en de sluipeurs verwarmen en hun pad verlichten. Nee, er was nu geen tijd meer om lang te aarzelen. Hij moest een rommer maken voor de nacht, een sneeuwhol om te slapen, voor het te donker was. Hij voelde ook de honger in zijn maag en haastig keek hij om zich heen om te zien of er een ijsrat of waterluis opdook. Het bleef stil tot een zacht geruis zich liet horen. Een ijsregen kwam en daalde als een dicht gordijn neer. De druppels vormden lange ijspegels in de beharing van zijn gezicht. Hij voelde hoe zijn baard en snor langzaam veranderden in een bevroren haarklomp en hij beseftte dat de ijsregen een bedreiging voor hem begon te vormen. Er was nog maar weinig tijd om bescherming te zoeken in een rommer. Hij had al zijn ervaring en handigheid nodig want het moest snel en haastig gebeuren.

Het vergeten woord

De rommer stond. Dat wil zeggen, hij lag er een beetje bij. Kalam had al in zijn jongste jaren geleerd hoe hij een rommer moest maken, een ijshut. Moeilijk was het allemaal niet, behalve de 'zucht. Voor de 'zucht moest je een opening maken in één van de ijsplaten die het dak vormden. Het ijsbrok dat je uitzagde liet je dan op andere blokken ijs steunen, boven het gat. Zo kreeg je een opening waar wind en sneeuw niet meteen naar binnen konden, maar die je wel de kans gaf om te ademen. Het was een idee geweest dat uit de lucht was gekomen, een geschenk van Gûl, de

stralende cirkel in de lucht die het leven bracht. Dat was het werk van de leider van het volk, de A'ake. Die trok gedachten uit de lucht. Soms kon hij zien hoe ze uit de lucht in zijn handen gleden maar meestal lagen ze er ineens. Kalams vader had het vaak verteld. Voor zijn volk was de rommer een onmisbaar hulpmiddel, méér dan ééns had de rommer een eenzame jager behoed voor de dood in vrieskou en neerdalende sneeuw of vallend ijs. Vooral 's nachts, als het zó koud werd dat zelfs de waterluis- en roofdijassen nauwelijks nog bescherming boden.

Er waren verhalen bekend van jagers die de nacht naakt in de rommer hadden doorgebracht terwijl het buiten dodelijk koud was. Het verhaal ging dat de broer van Gûl, die ooit hoofd van de sluipers was geweest, daarvoor zorgde. Of dat allemaal echt klopte wist Kalam niet maar hij geloofde er wel in. Het was zo verteld, keer op keer op keer en waarom zou het dan niet waar zijn? Nou ja, een enkele keer dook het woordje 'waarom' bij hem op maar Kalam was er zeker van dat het de sluipers waren die daarvoor zorgden. Zeker was dat alle mannen van zijn volk op reis altijd vertrouwden op hun vaardigheid om een rommer te bouwen. Deze rommer zag er echt een beetje zielig uit, Kalam wist het. Te laat was hij begonnen en geduld had hij niet. Zijn lichaam vroeg om rust. Nu was het te donker om verder te bouwen. Voor één nacht zou het voldoende zijn en morgen moest hij weer verder.

Vóór de volgende ijsrand moest hij in Kana'an zijn, het grote huis. Langer zou zijn familie niet op hem wachten. Ze zouden hem beschouwen als een wagarde en dat wilde Kalam niet worden. Hij

piekerde er weleens over om te zwerven en hij had veel waardering voor de wagarden. Hij vond ze moedig en ondernemend en iets in hem zei dat hij ook moest zwerven. Zijn vader wist dat, maar had hij ook begrepen dat hij er niet over piekerde om ooit Kana.'an te verlaten en rond te gaan zwerven? Dat was immers voor mannen die geen vrienden hadden of zich niet wilden inzetten voor de medemens. Soms namen ze wat vrouwen mee. Niemand hoorde ooit nog wat over hen, behalve de schandalige verhalen over roofen moordpartijen die de wagarden van tijd tot tijd aanrichtten. Dan gingen ze zich gedragen als rooftanden. Iedereen die rondzwierf in de vlakte deed dat, belaagd en besprongen door sluipers. Dat zei zijn vader zo vaak. Nee, zwerven zou voor hem altijd een ding voor in zijn hoofd blijven, iets om in gedachte mee bezig te zijn, zo dacht hij. Helemaal loslaten, dat ging niet. Hij wist ook niet waarom.

Naast de wil om naar huis te gaan voelde Kalam vooral wrok, diep ingesleten wrok. Enkele dagen geleden had zijn vader, de A'ake, de blauwe mantel om de schouders van Rannhald gelegd. Dat was het teken dat de vreemde jongen uit de buitenste ring in de ogen van zijn vader het meest geschikt was om na de 'Nevel van de A'ake' diens taken over te nemen.

De 'Nevel van de A'ake', de dood van Kalams vader, zou niet lang meer op zich laten wachten. Maar waarom Rannhald? Rannhald maakte niet eens deel uit van de middelste cirkel, de k'alan, van de Kana'an. Hij was familie van familie en leefde in de buitenste cirkel, de k'alan ath. Zo heette dat al heel lang.

In de buitenste cirkel woonden de onwaardigen, mensen die niet

eens wisten dat zijzelf bestonden. Straks, bij het binnenkomen van Kana'an, zou hij hen weer moeten passeren. De gedachte alleen al deed hem rillen. Uitgerekend uit die groep mensen kwam Rannhald. Kalams vader vertrouwde hem omdat Rannhald prachtige gedachten had over het terughalen van de wagarden naar Kana'an waardoor de Gamor in het volk zou worden verstevigd en versterkt. Bovendien zou daardoor een dagelijks gevaar voor jagers uit Kana'an tot het verleden behoren.

Kalam begreep het niet. Waarom had zijn vader niet gewoon zijn eigen zoon uitgekozen zoals bijna alle A'akes voor hem hadden gedaan? Vond zijn vader dat hij zijn eigen zoon verkeerd had grootgebracht? Had zijn vader onvoldoende zijn best gedaan om een ring van Gamor om zijn zoon te leggen die 'aanwaaierende gedachten' moest tegenhouden? En... zou Rannhald, die niet eens een achternaam mocht voeren, dan geen last hebben van 'aanwaaierende gedachten' of zou hij er beter mee uit de voeten kunnen? Opnieuw kromde Kalam zijn tenen uit pure woede. Meteen was Kalam uit de Kana'an vertrokken. Hij moest uitwoeden, zoals de Anth' dat noemden. Zijn woede verliezen 'in het spoor van de waterluisaard'. Wat hem het meest pijn had gedaan, was dat zijn vader niet eens naar hem had gekeken bij het omleggen van de mantel. Het besluit om Rannhald tot A'ake uit te kiezen, stond dus zo goed als vast.

De zon liet een paar laatste stralen boven de ijsrand uitkomen.

Thuis zouden ze nu aan de soep van waterluisaard zitten, misschien met stukken vis. Het water liep Kalam in de mond en hij voelde zijn maag knorren. Het werd tijd om te eten maar daarvan zou niet

veel terechtkomen. Tenzij hij nog een ijsrat kon verschalken of een ijshuiler, één van de zeldzame vogels, maar het zou niet gemakkelijk zijn, zo laat op de avond.

Kalam keek in de verte of er nergens een gemakkelijke prooi viel te bekennen. Ginds, waar de zonnestralen onder de ijsrand zakten ontdekte hij alleen Anth'. Hun contouren staken scherp af tegen het licht van de zinkende zon. Vrijwel zeker waren het wagarden die een groep hadden gevormd. Kalam had geen enkele behoefte om kennis met ze te maken. Een groep wagarden was meestal maar op één ding uit: het leven van de eenling. En toch had hij bewondering voor de moed van de wagarden terwijl de meesten er alleen maar wezenloosheid in zagen. Terwijl hij de honger voelde knagen, dook Kalam weg in zijn rommer.

Morgen, zou het leven hem meer kansen bieden. Slapen? Dat zou hij zeker niet doen zolang hij niet was uitgewoed. Nee, hij zou de hele nacht wakker liggen met die éne brandende vraag: 'A'ake, waarom?' De rust zou niet komen en Kalam vergat zelfs zijn 'Na tha, na Gamor, na rulia benin. Asta effe rulia grannahin' voor de nacht.